

CHƯƠNG XV

VÀO buổi sáng Thứ Bảy, Elizabeth và anh Collins gặp nhau ít phút trước khi những người khác xuất hiện, và anh nhân cơ hội bày tỏ ít lời lịch sự để chia tay mà anh nghĩ rất cần thiết. Anh nói:

- Cô Elizabeth, tôi không rõ bà Collins đã phát biểu cảm tưởng của bà ấy chưa về việc cô đã có nhã ý đến viếng thăm chúng tôi, nhưng tôi tin chắc bà ấy sẽ có lời cảm ơn cô khi cô ra về. Tôi xin cô tin rằng chúng tôi rất cảm động được đoàn của cô đến với chúng tôi. Chúng tôi nghĩ tư dinh khiêm tốn của chúng tôi không có gì hấp dẫn khách đến viếng. Cách sống đơn giản của chúng tôi, các gian phòng đều nhỏ hẹp, ít gia nhân; và vì chúng tôi ít đi ra thăm thú thế giới bên ngoài, tất cả hẳn khiến Huntsford hoàn toàn buồn chán với một phụ nữ trẻ như cô. Nhưng tôi mong cô sẽ tin rằng chúng tôi đã rất vui mà hạ mình, chúng tôi đã làm mọi việc hết sức mình để cô có được những giờ khắc dễ chịu nơi đây.

Elizabeth sốt sắng đáp trả cảm ơn và trấn an anh rằng cô được hài lòng. Cô đã trải qua sáu tuần trong vui vẻ và được vui khi có Charlotte bầu bạn, những chăm chút dành cho cô khiến cô rất cảm kích. Anh Collins vui mừng, và với vẻ trịnh trọng tươi cười hơn, anh trả lời:

- Tôi rất vui được nghe rằng thời gian cô lưu lại đây không đến độ khó chịu. Chắc chắn chúng tôi đã cố hết sức; may mắn là chúng tôi có hoàn cảnh để giới thiệu cô với một xã hội vô cùng quý phái, và từ mối quan hệ của chúng tôi với Rosings, nơi tạo ra những thay đổi không khi so với cảnh nhà khiêm tốn, tôi nghĩ chúng tôi có thể tự mãn rằng chuyến viếng thăm Huntsford của cô không đến nỗi tẻ nhạt. Hoàn cảnh của chúng tôi trong quan hệ với gia đình Phú nhân Catherine đúng thật là một lợi điểm và may mắn khác thường mà ít người có. Cô đã thấy địa vị của chúng tôi như thế nào. Cô đã thấy chúng tôi giao tiếp với họ thường xuyên như thế nào. Thật tình tôi phải nhìn nhận rằng, với những bất lợi của tòa Tư dinh Giáo sĩ khiêm tốn ở đây, tôi không dám nghĩ có một ai sẽ rủ lòng thương đến nơi này, trong khi ngược lại họ tha thiết chia sẻ với những riêng tư của chúng tôi tại Rosings.

Ngôn từ không thể nào đủ để nâng cao ý tưởng của anh, nên anh phải đi vòng quanh phòng trong khi

Elizabeth cố gắng kết hợp phép xã giao và sự thật trong vài câu ngắn. Anh tiếp tục:

- Cô em họ thân yêu, thật ra, có cô thể kể cho Hertfordshire nghe mọi điều thuận lợi về chúng tôi. Tôi lấy làm tự mãn rằng ít nhất cô sẽ có thể làm được việc này. Hàng ngày cô đã chứng kiến Phu nhân Catherine chú ý đặc biệt đến bà Collins, và nói chung, tôi tin bạn của cô xem chừng không phải là vô phúc - nhưng ta nên giữ im lặng về điều này. Cô Elizabeth thân yêu, tôi chỉ xin cam đoan với cô rằng trong thâm tâm tôi mong mỗi một cách chân thành nhất cô được hạnh phúc như thế trong hôn nhân. Charlotte yêu dấu của tôi và tôi chỉ có cùng một tâm tư và cùng cách suy nghĩ. Trong mọi việc, giữa hai chúng tôi đều tương hợp nhau một cách khác thường cả về tính cách và cảm nghĩ. Dường như chúng tôi được sinh ra để sống cho nhau.

Elizabeth nói cô chừng mực rằng đây là một hạnh phúc lớn lao theo tình huống như thế này, với cùng giọng chân thành cô thêm rằng cô tin tưởng một cách vững chắc và vui mừng về những thoả mái trong gia đình của anh. Tuy nhiên, cô không tiếc khi thấy lời tương thuật về những thoả mái này bị cắt ngang vì người mà họ đang nói đến bước vào. Tội nghiệp Charlotte! Kế cùng buồn khi để cô sống giữa một đám người như thế! Nhưng cô đã lựa chọn việc này với chủ định

rõ ràng, mà mặc dù hiển nhiên cô buồn khi các vị khách sắp ra về, dường như cô không muốn ai thương hại cô. Ngôi nhà của cô và công việc quản gia của cô, giáo xứ của cô và đàn gà của cô, và tất cả các mối liên quan lệ thuộc của họ, vẫn chưa mất đi sức quyến rũ.

Cuối cùng cô xe đã đến, các kiện hành lý được buộc chặt trên xe, các gói được chắt vào giữa, rồi người ta loan báo tất cả đã sẵn sàng. Sau những lời từ biệt thân tình, anh Collins đưa Elizabeth ra xe. Khi họ đi ngang qua khu vườn hoa, anh gửi lời thăm hỏi thành kính nhất đến gia đình cô, không quên cảm ơn họ về lòng tử tế anh nhận được trong mùa đông ở Longbourn, gửi lời hỏi thăm đến ông bà Gardiner, mặc dù anh chưa quen biết họ. Rồi anh dắt Elizabeth bước lên xe, Maria bước theo sau, và khi cánh cửa gần đóng lại, thỉnh linh với ít lo âu anh nhắc hai cô rằng họ đã quên gửi lại lời chào đến các phụ nữ ở Rosings. Anh thêm:

- Nhưng dĩ nhiên cô sẽ gửi đến họ những lời tôn kính khiêm tốn, để cảm ơn họ đã tử tế với cô trong thời gian cô ở đây.

Elizabeth đồng ý. Rồi cánh cửa đóng lại, chiếc xe chạy đi.

Maria thốt lên, sau ít phút im lặng:

- Trời đất! xem chừng như chúng ta chỉ mới đến được đôi ba ngày! và tuy thế đã có nhiều việc xảy ra!

Elizabeth thở dài:

. Đúng thật là có nhiều việc.

. Chúng ta đã dùng bữa tối chín lần ở Rosings, ngoài hai bữa dùng trà! Em sẽ có biết bao nhiêu chuyện để kể!

Trong thâm tâm, Elizabeth thêm: "Và chị sẽ có biết bao nhiêu chuyện phải giấu kín".

Hai cô ít nói chuyện với nhau trong chuyến đi. Trong vòng bốn giờ, họ đến nhà ông Gardiner, nơi họ lưu lại ít ngày.

Jane trông có vẻ khỏe mạnh, nhưng giữa những buổi giao tiếp mà bà mẹ tổ chức cho họ, Elizabeth ít có cơ hội để tìm hiểu tâm tư của chị. Nhưng Jane sẽ cùng cô đi về nhà, và tại Longbourn sẽ có nhiều thời giờ để quan sát.

Nhưng trong khi chờ đợi, với một ít cố gắng Elizabeth đã kể cho cô chị nghe về lời tỏ tình của anh Darcy. Biết rằng cô có khả năng tiết lộ một việc khiến cho Jane ngạc nhiên tốt độ, cùng lúc khiến cho cô hải lòng về tính phù phiếm của cô mà cô chưa thể lý giải - đây là điều đã xui khiến cô bực bực với chị mình, ngoại trừ tình trạng phân vân sẽ tiết lộ đến đâu và nỗi e sợ của cô sẽ hấp tấp hành động tương tự như Bingley, và việc này sẽ làm người chị buồn khổ thêm.